

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Aparențe înșelătoare
Sarah MacLean

Copyright © 2019 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
Aparențe înșelătoare / Sarah MacLean;
trad.: Andra Chiracu – București: Lira, 2019
ISBN 978-606-33-3681-2

I. Chiracu, Andra (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SARAH MACLEAN

Aparențe înșelătoare

Traducere din limba engleză
Andra Chiracu

capitolul 1

Zece ani mai târziu
Casa Worthington
Londra

Dacă era să se gândească la evenimentele din cel de-al douăzeci și șaptelea ei an din viață, Georgiana Pearson considera că de la caricatură pornise totul.

Blestemata aia de caricatură!

Dacă ar fi apărut în *Ziarul de scandal* cu un an mai devreme, cu cinci ani sau cu șase ani mai târziu, nici nu i-ar fi păsat. Dar fusese publicată în cel mai popular tabloid din Londra pe 15 martie.

Ferește-te de Idele lui Martie¹, într-adevăr!

Desigur, caricatura fusese urmarea unei cu totul alte zile. Cu două luni mai devreme de data cu pricina – pe 15 ianuarie. Ziua în care Georgiana, cu reputația pătată, mamă nemăritată, pricină de scandal oriunde mergea și sora ducelui de Leighton, decisese să ia lucrurile în propriile mâini și să se întoarcă în societate.

Și așa ajunsese să stea aici, în colțul sălii de bal a familiei Worthington, pregătindu-se să reintre în societate, perfect conștientă că ochii întregii Londre erau ațintiți asupra sa.

Judecând-o.

Nu era primul bal la care mergea de când reputația îi fusese pătată, dar era primul la care putea fi observată – primul la care nu era mascată, nici cu haine, nici cu farduri. Primul la care era Georgiana Pearson, născută fără de prihană și decăzută ca urmare a unui scandal.

¹ Referință la sărbătoarea romană ce avea loc la data de 15 martie și care a devenit populară drept ziua asasinării lui Iulius Cezar. (n.tr.)

Primul la care era prezentă pentru a-și primi oporiul.

Ce-i drept, Georgianeii nu îi păsa de reputația ei. Ba chiar îi convenea de minune situația, din mai multe motive, unul dintre ele fiind că nimeni nu se mai aștepta ca o lady să respecte regulile de bună purtare, odată ce își pătase reputația.

Lady Georgiana Pearson – care nu pretindea să fie respectată și care abia dacă își merita titlul – era de-a dreptul încântată de reputația sa pătată și fusese astfel de ani buni. Până la urmă, scandalul o făcuse bogată și puternică, proprietară a Îngerului Căzut – cel mai scandalos și cel mai popular tripou din Londra –, și cea mai temută persoană din Marea Britanie... misteriosul „gentilom”, cunoscut doar drept Chase.

Conta prea puțin că acesta era, de fapt, femeie.

Deci da, Georgiana credea că cerurile îi zâmbiseră în ziua aceea, cu zece ani în urmă, când soarta îi fusese pecetluită. Exilul ei din societate, de bine, de rău, însemnase lipsa invitațiilor la baluri, ceaiuri, picnicuri și la alte evenimente, fapt care, în schimb, eliminase necesitatea batalioanelor de însoțitoare, a discuțiilor insipide la limonade călduțe, și de a se preface că e interesată de sfânta treime a conversațiilor feminine aristocratice – bătăfă absurdă, ultima modă și domni eligibili pentru căsătorie.

Era prea puțin interesată de bătăfă pentru că aceasta rareori era adevărul și niciodată nu conținea tot adevărul. Ea prefera secretele, oferite de bărbați puternici care aveau subiecte scandaloase de oferit la schimb.

De asemenea, era prea puțin interesată de modă. Fustele erau adesea dovada slăbiciunii feminine, împingându-le pe doamne să nu facă altceva decât să și le netezească, iar pe femeile mai puțin rafinate să nu facă altceva decât să și le ridice. Când se afla la clubul ei, se ascundea în văzul lumii printre mătăsurile strident colorate în care se înveșmântau cele mai pricepute

prostitute ale Londrei, dar în toate celelalte locuri, prefera lejeritatea pantalonilor.

Și nu era deloc interesată de domni, nepăsându-i deloc dacă erau frumoși, inteligenți sau nobili atâta timp cât aveau bani de pierdut. Ani de-a rândul, răsese de burlacii luați în vizor pentru căsătorie de doamnele Londrei. Îi urmărise din camera proprietarilor de la cazinoul ei – unul mai bogat, mai frumos, și mai de viță nobilă ca altul – cum erau prinși în corzi, încătușați și înșurați.

Și îi mulțumise Creatorului că ea nu fusese forțată în această șaradă prostească, forțată să îi pese, forțată să se mărite. Nu, Lady Georgiana Pearson, cu reputația pătată de la frageda vârstă de șaisprezece ani – acum de un deceniu un avertisment pentru toate nestematele protipendadei care o urmaseră – își învățase de timpuriu lecția despre bărbați și scăpase, din fericire, de orice pretenție de a-și pune vreodată pirostriile.

Până acum.

Evantaiile falfăiau, acoperind șușoteli, ascunzând rânjete și chicoteli. Privirile lunecau pe deasupra ei, prefăcându-se că nu o văd, chiar și atunci când se opreau asupra ei, blamând-o pentru trecutul ei. Pentru prezența ei. Fără îndoială, pentru insolența ei. Pentru că le macula lumea lor neprihănită cu scandalul legat de numele ei.

Privirile acelea o vâneau și, dacă ar fi putut, ar fi distrus-o.

Dumnezeule! Asta era tortură.

Începuse cu rochia. Corsetul o omora încet. Și straturile de jupoane îi limitau mișcările. Dacă ar fi trebuit să fugă, cu siguranță că s-ar fi împiedicat de ele, ar fi căzut în față și ar fi fost înghițită de gloata de doamne aristocrate, chicotind răutăcios, împodobite în dantelă.

Imaginea o fulgeră pe neașteptate și aproape zâmbi. Aproape. Posibilitatea reală a unui astfel de final împiedica zâmbetul să-și facă apariția. Nu simțise în viața ei o nevoie atât de intensă de a se foi așa de mult. Dar

nu le va oferi plăcerea de a juca rolul victimei. Trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea în minte.

Un soț.

Ținta ei era lordul Fitzwilliam Langley – decent, nobil, având nevoie de fonduri și de protecție. Un om realmente fără vreun secret, în afară de unul – unul care, dacă s-ar fi aflat vreodată, nu numai că l-ar fi ruinat, dar l-ar fi trimis la închisoare.

Soțul perfect pentru o doamnă care dorea zorzoanele căsniciei, și nu căsnicia în sine.

Doar dacă blestematul acela de bărbat ar fi apărut odată!

– O femeie înțeleaptă mi-a spus cândva că ungherele camerelor sunt numai pentru lași.

Rezistă instinctului de a ofta, dar nu se întoarse către vocea familiară a ducelui de Lamont.

– Credeam că nu-ți pasă de societate.

– Prostii! Îmi place societatea și, chiar de nu ar fi așa, nu aș fi ratat primul bal al lui Lady Georgiana.

Ea se încruntă la el.

– Ai grijă sau restul Londrei va pune la îndoială alegerea ta de a alunga un duce, adăugă el.

Ducele, cunoscut drept Temple, era partenerul ei de afaceri, coproprietar al Îngerului Căzut și un om de-a dreptul enervant atunci când își dorea să fie. Se întoarse cu fața spre el, afișând un zâmbet strălucitor.

– Ești aici ca să te distrezi pe seama mea?

– Cred că ai intenționat să închei acea întrebare cu „Excelența Voastră“, sugeră el.

Georgiana își îngustă privirea.

– Te asigur că nu.

– Dacă vrei să joci într-un meci aristocratic, ai face bine să-ți exersezi perspicacitatea în titlurile nobiliare.

– Mai degrabă mi-aș exersa perspicacitatea în alte domenii.

Obrajii începeau deja să o doară de la expresia feței. Sprâncenele lui negre se ridicară.

– De exemplu?

– Să mă răzbun pe aristocrații disprețuitori care se bucură de durerea mea.

Ducele încuviință din cap cu seriozitate.

– Nu e tocmai o abilitate feminină.

– Mi-am ieșit din mână în ceea ce privește feminitatea.

– Sigur că nu.

Un zâmbet îl fulgeră chipul, dinții albi în contrast cu pielea lui măslinie, iar ea rezistă impulsului de a i-l șterge de pe față. Se încruntă, bombănind insulte printre dinți, iar el chicoti.

– Nici asta nu e ceva prea feminin.

– Când ne întoarcem la club...

El o întrerupse:

– Aș zice că transformarea ta e remarcabilă. Abia dacă te-am recunoscut.

– Asta era și ideea.

– Cum ai reușit?

– Mai puțin fard.

În public, cel mai adesea Georgiana era deghizată în Anna, matroana Îngerului Căzut. Anna nu se zgărcea cu machiajul, cu perucile extravagante sau cu decolteurile adânci.

– Bărbații văd ceea ce doresc să vadă.

– Hmm, făcu el, displăcându-i vădit cuvintele ei. Ce naiba porți?

Degetele ei tresăriră, începând să-și netezească fusta.

– O rochie.

Rochia era albă, impecabilă, creată pentru cineva cu mult mai inocent decât ea. Cineva cu mult mai puțin scandalos. Iar asta era înainte să știe cineva ce s-a ales de viața ei.

– Te-am mai văzut purtând rochie. Asta e... Temple făcu o pauză, privind-o în ansamblu. Tuși râzând. Nu seamănă cu nici una dintre rochiile pe care te-am mai văzut purtându-le. Făcu o pauză, examinând-o în continuare. Ai pene care îți explodează din păr.

Georgiana scrâșni din dinți.

- Am auzit că e ultima modă.

- Arați ridicol.

De parcă ea nu o știa. De parcă ea nu o simțea.

- Farmecul tău nu are limite.

- Nu mi-ar plăcea să devii prea plină de tine, rânji el.

Nu era nici o șansă ca asta să se întâmple. Nu aici, înconjurată de dușmani.

- N-ai o nevastă de distrat?

Privirea lui întunecată trecu peste ea și se opri asupra unui cap sclipitor cu păr arămiu, aflat în centrul sălii de bal.

- Fratele tău dansează cu ea. De vreme ce el îi imprumută din reputația sa, m-am gândit să fac la fel pentru sora lui.

Georgiana se întoarse neîncredătoare spre el.

- Reputația ta?

Cu numai câteva luni înainte, Temple era cunoscut drept Ducele Ucigaș, despre care se credea că și-ar fi omorât viitoarea mamă vitregă într-un acces de pasiune în noaptea de dinaintea nunții ei. Societatea îl reprimise cu brațele deschise abia când acuzațiile se dovediseră a fi false - și se însurase cu femeia despre care se spunea că ar fi omorât-o. Dar rămăsese un scandal pe măsura unui duce - de vreme ce își petrecuse câțiva ani mai întâi pe străzi și apoi în ringul de la Îngerul Căzut ca boxer cu mâinile goale.

Deși Temple purta titlul de duce, reputația lui fusese cel puțin pătată - spre deosebire de a fratelui ei. Simon fusese crescut exact pentru lumea asta; iar faptul că dansa cu soția lui Temple contribuia enorm la refacerea numelui ei și, ce-i drept, a ducatului Temple.

- Reputația ta mi-ar putea face mai mult rău decât bine.

- Prostii! Toată lumea iubește un duce. Nu suntem suficient de mulți ca să putem fi evitați, deci cerșetorii nu pot alege cu adevărat. Zâmbi cu superioritate și îi întinse mâna. Îmi oferi acest dans, Lady Georgiana?

Ea îngheță.

- Glumești.

Zâmbetul lui se transformă într-un adevărat rânjet, ochii săi negri sclipind de amuzament.

- Nici n-aș îndrăzni să glumesc pe seama izbăvirii tale.

Georgiana își miji ochii.

- Am metodele mele de a riposta, știi?

El se înclină spre ea.

- Femeile ca tine nu refuză duci, Anna.

- Nu-mi spune așa.

- Femeie?

Își plesni mâna într-a lui, mocnind de iritare.

- Trebuia să te las să mori în ring.

Ani de-a rândul, fusese o atracție aproape zilnică la Îngerul Căzut. Cei îndatorați clubului aveau o metodă de a-și recăștiga averile - să-l învingă pe neînfrântul Temple în ring. Un accident și o soție îl determinaseră să renunțe box.

- Nu vorbești serios. Temple o trase la lumină. Zâmbește.

Se conformă, simțindu-se ca o imbecilă.

- Ba vorbesc serios.

El o luă în brațe.

- Ba nu, dar cum ești speriată de lumea asta și de ceea ce ai de gând să faci, nu ar trebui să insist asupra subiectului.

Georgiana se încordă.

- Nu sunt speriată.

El îi aruncă o privire.

- Sigur că ești. Crezi că nu înțeleg asta? Crezi că Bourne nu înțelege asta? Sau Cross? adăugă el, referindu-se la cel de-al patrulea proprietar al Îngerului. Cu toții a trebuit să ne târâm din noroi înapoi în lumină. Cu toții a trebuit să ne reclamăm dreptul de a fi acceptați de această lume.

- E diferit pentru bărbați.

Cuvintele îi ieșiră înainte să le poată opri. Pe chipul lui apărură o expresie surprinsă, iar ea își dădu seama că acceptase premisele lui.

- La naiba!

El își coborî vocea.

- Va trebui să-ți controlezi limbajul, dacă vrei ca ei să creadă că ești un caz tragic, etichetat în mod greșit ca fiind scandalos.

- Mă descurcam foarte bine înainte să ajungi tu.

- Te ascundeai într-un colț.

- Nu mă ascundeam.

- Dar ce făceai?

- Așteptam.

- Pe cei adunați aici să emită o scuză oficială?

- Așteptam mai degrabă să-i răpună ciuma, mor-măi ea.

- Ah, dacă ar fi de ajuns doar să-ți dorești, chicoti el.

O răsuci de-a lungul sălii de dans, lumânările aprinse în jurul camerei lăsând dăre de lumină în câmpul ei vizual.

- Langley a ajuns.

Viconte intrase cu nici cinci minute mai devreme. Ea observase imediat.

- Am văzut.

- Nu te aștepți la o căsnicie adevărată cu el, spuse Temple.

- Nu.

- Atunci de ce să nu faci ce faci tu mai bine?

Privirea ei se mută asupra bărbatului frumos din cealaltă parte a sălii. Cel pe care ea îl alesese de soț.

- Crezi că șantajul este cea mai bună modalitate ca să-mi asigur un soț?

- Eu am fost șantajat în avans pentru a găsi o soție, zâmbi el.

- Da, ei bine, am auzit că majoritatea bărbaților nu sunt așa de masochiști, Temple. Mi se spune de peste un an că ar trebui să mă căsătoresc. De tine, Bourne, Cross,

adăugă ea, menționând partenerii ei de la Îngerul Căzut. Ca să nu mai spun de fratele meu.

- A, da, am auzit că ducele de Leighton a pus o zestre serioasă pe capul tău. Este remarcabil că mai poți sta dreptă. Dar ce spui de iubire?

- Iubire? Era dificil să pronunțe cuvântului fără dispreț.

- Ai auzit de ea, fără îndoială. Sonete și poeme, și fericire până la adânci bătrâneți?

- Am auzit, spuse ea. Din vreme ce discutăm despre o căsnicie în cel mai bun caz de conveniență și în cel mai rău caz pentru scăparea de datorii, nu cred că lipsa iubirii ar putea fi o problemă, spuse ea. Pe lângă asta, este o încercare bună pentru nerozi.

El o fixă cu privirea.

- Atunci tu ești înconjurată de nerozi.

Ea îi aruncă o privire.

- Fiecare dintre voi. Îndrăgostiți dincolo de rațiune. Și iată ce s-a întâmplat din cauza asta.

Temple își ridică sprâncenele negre.

- Ce? Căsnicie? Copii? Fericire?

Ea oftă. Purtaseră conversația asta de sute de ori. De mii de ori. Fratele ei avea o căsnicie atât de idilică, încât nu putea să nu încerce să-i convingă de asta pe toți cei din jurul său. Ceea ce el nu știa era că idila nu era pentru Georgiana. Ea alungă gândul.

- Sunt fericită, minți ea.

- Nu. Ești bogată. Și ești puternică. Dar nu ești fericită.

- Fericirea este supraestimată, spuse ea ridicând din umeri în timp ce el o răsucea de-a lungul sălii. Nu valorează nimic.

- Valorează totul. Dansară în liniște o vreme. Ceea ce vezi și tu, căci nu ai face asta pentru altceva decât pentru fericire.

- Nu am nevoie de asta.

- Nu vorbesc despre fericirea ta.

Ea nu se prefăcu a nu-l înțelege.

- Te referi la Caroline.

Fiica ei. Care creștea în fiecare clipă. Nouă ani acum, în curând zece, în curând doisprezece, în curând douăzeci. Și motivul pentru care Georgiana se afla aici. Ridică privirea către partenerul ei robust, acest bărbat care o salvase de tot de atât de multe ori de câte îl salvase și ea pe el. Îi spuse adevărul.

- Am crezut că o pot salva, spuse ea încet. M-am ferit să-i stau în preajmă.

Ani la rând. În detrimentul amândurora.

- Știu, zise el încet, iar ea era recunoscătoare pentru dansul care îi permitea să nu-i întâlnească privirea prea des. Nu știa dacă ar fi putut.

- Am încercat să o protejez, adăugă ea, gândindu-se că o mamă nu poate decât să-și țină cât mai mult copilul în siguranță. Dar nu a fost suficient. Are nevoie de mai mult decât atât.

Georgiana făcuse tot ce fusese cu putință, trimițând-o pe Caroline să locuiască la fratele ei, încercând din răsuputeri să nu fie niciodată afectată și ea de circumstanțele nașterii ei.

Și reușise, până la un punct.

Până luna trecută.

- Nu e posibil să te referi la caricatură, spuse el.

- Desigur că mă refer la caricatură.

- Nimănui nu-i pasă de blestematele de jurnale de scandal.

Georgiana îi aruncă o privire.

- Asta nu este adevărat, iar tu, dintre toți oamenii, știi asta!

Circulasera multe zvonuri - că fratele ei i-ar fi spus că nu poate să-și facă debutul în sezonul monden, că ea l-ar fi implorat. Că el ar fi insistat ca ea, fiind mamă nemăritată, să rămână acasă. Că ea s-ar fi certat cu el. Că vecinii ar fi auzit țipete. Bocete. Injurii. Că ducele ar fi exilat-o și că ea s-ar fi întors fără permisiunea lui.

Paginile de bârfe o luaseră razna, fiecare încercând să o întrecă pe cealaltă cu relatări despre întoarcerea Georgiane Pearson, Lady Reputație Proastă.

Se gândise că porecla era într-o câtva ingenioasă - fratelui ei i se spunea Ducele Disprețuitor de mult timp, astfel încât Reputație Proastă părea partenera perfectă pentru el.

Cel mai popular dintre tabloide, *Ziarul de scandal*, publicase legendara caricatură - scandalizatoare și oarecum hulitoare, Georgiana călare pe un cal, înfășurată numai cu părul ei, îmbrățișând un bebeluș înfășat. Jumătate Lady Godiva, jumătate Fecioara Maria, cu disprețuitorul duce de Leighton stând deoparte, privind, îngrozit.

Ea ignorase caricatura, la fel ca toată lumea, până cu o săptămână în urmă, când o zi neobișnuit de caldă ispitise jumătate din londonezi să meargă în Hyde Park. Caroline o implorase să facă o plimbare călare, iar Georgiana își abandonase cu șovăială treburile ca să o însoțească. Nu fusese prima dată când apăreau în public, dar fusese prima dată de la publicarea caricaturii, iar Caroline observase privirile.

Descălecasea pe un deal care cobora către Serpentine, cenușiu și noroios din pricina iernii lungi, și conduseseră caii către lac, unde un grup de fete puțin mai mari decât Caroline stăteau așa cum stau fetele - într-o adunătură de sușoteli și aluzii. Georgiana văzuse asta de suficiente ori cât să știe că un asemenea grup de fete nu poate aduce nimic bun.

Dar speranța strălucise pe chipul luminos și tânăr al lui Caroline, iar Georgiana nu avusese inima să-și țină departe de ele. Chiar dacă își dorea cu disperare să facă asta.

Caroline se apropiase de fete, încercând să pară că mișcarea ei era neintenționată. Neplanificată. Cum se face că fetele de pretutindeni cunosc această mișcare? Strecurarea aceea înceată care sugerează deopotrivă optimism și teamă? Solicitarea tăcută pentru atenție?